

Fru Meta gik paa faldende Fod. Hun ventede sin Nedkomst en af Dagene og var i den Anledning hvileløst optaget af at beskikke sit Hus. Hun syntes stadig, at der var saa meget at ordne og aftale, før hun med god Samvittighed kunde overgive sig til Barseltidens Pleje. Hun, som ellers var saa fattet, følte sig denne Gang mere ængstet og ogsaa mere legemligt besværet end under noget tidligere Svangerskab. Hun tænkte paa, om det kunde være disse tunge Efteraarsdage, der voldte hende Uro. Hun havde født sine andre Børn om Sommeren og i det tidlige Foraar. Dette hurtigt voksende Vintermørke og Synet af de ustandseligt faldende Blade gjorde hende modløs.

„Jeg har en Overraskelse til dig,“ sagde hun.

„En Overraskelse?“

„Ja, et Brev.“

Med et hemmelighedsfuldt Smil, som Doktoren ikke kunde tyde, trak hun en stor Konvolut frem under Syæskens. Men pludselig betænkte hun sig og lagde den til Side, mens hendes Ansigt igen blev alvorligt.

„Først en anden Ting, Povl! Jeg maa have snakket lidt ordenlig med dig. Ingen veed jo, hvornaar det næste Gang kan lade sig gøre.“

Hun lagde sig tilbage i Stolen og tav en lille Tid.

„Vil du sige mig, Povl — tænker du slet ikke paa at komme til en Forstaaelse med din Bror?“

„Med Johannes? Det har vi jo talt om. Nu vil vi ikke igen ind paa den gamle Historie.“

„Jo, Povl, det maa vi nu alligevel. Jeg faar ikke Ro